

Arrest

nr. 229 753 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Zij stelt sedert het jaar 2000 in België te verblijven.

Op 17 oktober 2006 werd een meldingsfiche 'voorgenomen huwelijk' verstuurd door de stad Maaseik, n.a.v. een verzoek tot huwen door de verzoekende partij en mevr. H. H. (Nederlandse nationaliteit).

Op 23 januari 2007 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, opgesteld door de Politie Maasland.

Op 23 januari 2007 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Per aangetekend schrijven dd. 21 januari.2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet.)

Op 29 mei 2012 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 4 juni 2012 werd aan de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Per aangetekend schrijven van 21 juni 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2012 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 26 oktober.2012 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van 22 oktober 2012 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 26 oktober 2012. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 99 554; d.d. 21 maart 2013.

Per aangetekend schrijven van 12 april 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2013 werd deze derde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 maart 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 5 augustus 2016 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13 september 2016 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 13 maart 2017 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opnieuw tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4.april.2017 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 2 oktober 2017 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nogmaals tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 oktober 2017 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 10 april 2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wederom tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 april 2018 diende de verzoekende partij een vijfde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 15.oktober.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weer tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 oktober 2018 diende de verzoekende partij een zesde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 10 april 2019 besliste de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie opnieuw tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 08 mei 2019 diende de verzoekende partij een zevende aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar schoonzus A. L. (Nederlandse nationaliteit).

Op 20 augustus 2019 bood de verzoekende partij zich bij de stad Maaseik aan om inlichtingen te verkrijgen betreffende een voorgenomen huwelijk met mevrouw Z. G. (Belgische nationaliteit). Er werd geen huwelijksaanvraag ingediend.

Op 24 september 2019 besliste de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie nogmaals tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Eveneens op 24 september 2019 besliste de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij eveneens een beroep in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende en gekend onder het rolnummer RvV 237 650.

Op 24 september 2019 werd tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij betekend. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Maasland op 24.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam : Y.

voornaam : H.

geboortedatum : 19.08.1975

geboorteplaats : Berkane

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar schoonzus L.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 25.03.2016, werd op 05.08.2016 geweigerd. Minder dan een maand na de weigeringsbeslissing op 13.09.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 13.03.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16.03.2017 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 04.04.2017 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 02.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 9.10.2017 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een paar dagen later op 12.10.2017 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 10.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16.04.2018 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dezelfde dag, op 16.04.2018 diende betrokkene voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 15.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.10.2018 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Opnieuw op de dag van betekening van de weigeringsbeslissing, 17.10.2018 diende voorde zesde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 10.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.04.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 08.05.2019 diende voorde zevende keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 24.09.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.09.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Bree geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2000 in België verblijft en dat hij sinds 2006 bezig is met officieel verblijf in België. Hij is in België voor een beter leven. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren omdat hij al 20 jaar in België is, zijn leven is hier, zijn familie (broer, moeder, neef) woont hier. Verder geeft betrokkene aan niet ziek te zijn en een relatie te hebben met mevrouw G.F.Z.. Hij geeft aan een aanvraag te hebben gedaan bij de stad Maaseik om te trouwen. Hij is nu aan het wachten om een datum.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes moeder G. M. en zijn Belgische broer Y.M. en zijn Nederlandse schoonzus in België verblijven. Het gegeven dat zijn moeder, zijn schoonzus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden Betrokkene is een volwassen

persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zijn moeder, broer en schoonzus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 23.01.2007 en 04.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Een schending van artikel 8 in functie van mogelijks familie- en/of gezinsleven kan hier dan ook niet aannemelijk gemaakt worden.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene diende 3 maal een humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze drie aanvragen werden allen negatief afgesloten en aan betrokkene betekend. Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar schoonzus L.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 25.03.2016, werd op 05.08.2016 geweigerd. Minder dan een maand na de weigeringsbeslissing op 13.09.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 13.03.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16.03.2017 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 04.04.2017 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 02.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 9.10.2017 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een paar dagen later op 12.10.2017 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 10.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16.04.2018 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dezelfde dag, op 16.04.2018 diende betrokkene voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 15.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.10.2018 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Opnieuw op de dag van betekening van de weigeringsbeslissing, 17.10.2018 diende voorde zesde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 10.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.04.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 08.05.2019 diende voorde zevende keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 24.09.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.09.2019 aan betrokkene werd betekend.

Op 20.08.2019 kwam betrokkene bij de stad Maaseik informatie inlichten betreffende een voorgenomen huwelijk met de Belgische G.F.Z. °10.11.1972. In tegenstelling tot wat betrokkene beweert werd er nog geen huwelijksdossier opgesteld. Ze kwamen enkel informatie inwinnen. Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als mevrouw G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van de

artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. "

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

Artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder.

Verzoeker heeft belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toestaat. Volgens verweerder bestaat er een risico op onderduiken.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat er een significant risico zou zijn op onderduiken.

In het geval van verzoeker is het risico op onderduiken nihil.

Verzoeker verblijft namelijk op een vast adres bij zijn Belgische echtgenote. Het adres waar verzoeker tevens werd aangehouden;

Verzoeker verbleef op de dag van de aanhouding nog legaal in België. Verzoekers was namelijk nog in het bezit van een attest van immatriculatie (AT), geldig tot en met 7 november 2019 (stuk 3);

Verzoeker is zich in de tijd dat hij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing.

Tenslotte schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het proportionaliteitsprincipe.”

Wat betreft de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven, zodat zij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen overigens op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar de verzoekende partij in het middel concrete kritiek ontwikkeld ten aanzien van de inhoud van de motivering, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij niet verplicht was een inreisverbod op te leggen. Ze benadrukt dat de verwerende partij dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Tevens betwist ze dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

(...)”

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overwogen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat er aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Eén en ander vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier, gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 24 september 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend, waarbij haar geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg werd geheel terecht, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod aan de verzoekende partij betekend.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, is er in hoofde van de gemachtigde van de Minister allerminst sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22)

Dezelfde vaststelling blijkt ook uit het verslag van 21 november 2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006)

Door de gemachtigde van de Minister werd aldus geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Wat betreft de kritiek inzake het risico op onderduiken, stelt de Raad vast dat deze kritiek betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is niet de bestreden beslissing, zodat de kritiek van de verzoekende partij ter zake niet dienstig is. In de beslissing houdende een inreisverbod wordt enkele de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geciteerd. Hierbij kan de Raad verwijzen naar zijn arrest in de zaak met rolnummer 237 650 waarbij werd geoordeeld dat de verwerende partij geheel terecht heeft kunnen vaststellen dat er een risico op onderduiken is.

Waar de verzoekende partij aangaande de duur van het inreisverbod stelt dat er niet altijd een maximumtermijn moet worden opgelegd en dat het aan de verwerende partij toekomt om te motiveren aangaande de duur van het inreisverbod, gaat zij geheel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing.

Aangaande de duur van het inreisverbod motiveert de verwerende partij wat volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2000 in België verblijft en dat hij sinds 2006 bezig is met officieel verblijf in België. Hij is in België voor een beter leven. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren omdat hij al 20 jaar in België is, zijn leven is hier, zijn familie (broer, moeder, neef) woont hier. Verder geeft betrokkene aan niet ziek te zijn en een relatie te hebben met mevrouw G.F.Z.. Hij geeft aan een aanvraag te hebben gedaan bij de stad Maaseik om te trouwen. Hij is nu aan het wachten om een datum.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes moeder G. M. en zijn Belgische broer Y.M. en zijn Nederlandse schoonzus in België verblijven. Het gegeven dat zijn moeder, zijn schoonzus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of

origine zonder de nabijheid van haar zijn moeder, broer en schoonzus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 23.01.2007 en 04.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Een schending van artikel 8 in functie van mogelijks familie- en/of gezinsleven kan hier dan ook niet aannemelijk gemaakt worden.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene diende 3 maal een humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze drie aanvragen werden allen negatief afgesloten en aan betrokkene betekend. Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar schoonzus L.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 25.03.2016, werd op 05.08.2016 geweigerd. Minder dan een maand na de weigeringsbeslissing op 13.09.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 13.03.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16.03.2017 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 04.04.2017 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 02.10.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 9.10.2017 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een paar dagen later op 12.10.2017 diende betrokkene voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 10.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16.04.2018 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dezelfde dag, op 16.04.2018 diende betrokkene voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 15.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.10.2018 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Opnieuw op de dag van betekening van de weigeringsbeslissing, 17.10.2018 diende voorde zesde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 10.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 26.04.2019 aan betrokkene werd betekend. Op 08.05.2019 diende voorde zevende keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 24.09.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.09.2019 aan betrokkene werd betekend.

Op 20.08.2019 kwam betrokkene bij de stad Maaseik informatie inlichten betreffende een voorgenomen huwelijk met de Belgische G.F.Z. °10.11.1972. In tegenstelling tot wat betrokkene beweert werd er nog geen huwelijksdossier opgesteld. Ze kwamen enkel informatie inwinnen. Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als mevrouw G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. “

Aldus wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij laat deze motieven geheel ongemoeid, zodat zij de onredelijkheid van deze motieven niet aantoonde. De Raad merkt voorts op dat de gemachtigde van de Minister geenszins nader zou moeten motiveren waarom er niet geopteerd werd voor een kortere termijn. De gemachtigde van de Minister dient enkel te motiveren nopens de specifieke omstandigheden die noopten tot het opleggen van het inreisverbod van een welbepaalde duur.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met een inreisverbod van 3 jaar, ondanks het feit dat hij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een Belgische onderdaan.

Verzoeker heeft, zoals vermeld in de bestreden beslissing, een Belgische partner, genaamd mevrouw G.F.Z. (R.R.:72.11.10-590.20). Verzoeker en zijn partner vormen al geruime tijd een koppel en wonen ook al samen. Reeds geruime tijd hebben ze de intentie om in het huwelijk te treden.

In augustus 2019 meldden verzoeker en zijn partner zich aan bij de stad Maaseik voor een huwelijksaangifte. Alle documenten werden aan de stad overgemaakt. Ondanks het feit dat alle RvS 18 december 2013. nr. 225.871 documenten bij de stad werden ingediend kregen zij geen ontvangstbewijs. Aan hen werd verteld dat het nog lang zal duren alvorens de procedure zal worden opgestart. Gezien verzoeker en zijn partner niet langer wilden wachten besloot verzoeker het huwelijk in Marokko bij volmacht af te sluiten. Op 12.09.2019 werd het huwelijk voltrokken.

Op 01.10.2019 werd voor verzoeker een aanvraag gezinshereniging opzichtens zijn echtgenote ingediend. De aanvraag werd, na de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben geraadpleegd, door de Stad Maaseik aanvaard. Verzoeker is momenteel in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en verblijft aldus legaal.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinsleven en privéleven van verzoeker. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn echtgenote. Hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezins- en privéleven met zijn echtgenote terwijl men niet van haar kan verwachten dat zij alles achterlaat om met verzoeker naar Marokko te trekken.

Bovendien dient overigens gewezen te worden op het feit dat verzoeker niet kan terugkeren naar Marokko. Verzoeker verblijft al sedert 2000 in België. In Marokko heeft verzoeker niets om naar terug te keren. Niet enkel zijn echtgenote maar ook andere familieleden waaronder zijn moeder, broer, neef en schoonzus verblijven allen in België.

De bestreden beslissing vermeldt geen enkel verder onderzoek naar de mogelijke schending van het gezinsleven met zijn echtgenote en andere familieleden. De bestreden beslissing stelt enkel dat er geen sprake is van schending van de artikel 8 EVRM, dit zonder enige verdere motivering.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

Na deze vaststelling dient de Belgische Staat ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"² heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden dooreen excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Verweerder was op de hoogte van het bestaan van verzoekers echtgenote en van het feit dat verzoeker reeds geruime tijd bij zijn echtgenote woont. Verzoeker werd namelijk aangehouden op het adres van verzoekers echtgenote. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier lijkt een afdoende afweging te zijn gemaakt aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoeker.

Uit de bestreden beslissing zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen."

Daar waar de verzoekende partij gewag maakt van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel, gezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij immers de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land. De in casu bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, zodat niet dienstig naar voormelde bepaling kan worden verwezen. Hierbij moet worden benadrukt dat artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt en dat een dergelijke beslissing duidelijk moet worden onderscheiden van een inreisverbod dat in artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.

De verzoekende partij maakt tot slot ook nog gewag van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoekende partij artikel 8 van het EVRM geschonden acht en hierbij verwijst naar haar gezinsleven met haar Belgische partner, stelt de Raad vast dat de verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven geenszins betwist in de bestreden beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende aangestipt:

"Op 20.08.2019 kwam betrokkene bij de stad Maaseik informatie inlichten betreffende een voorgenomen huwelijk met de Belgische G.F.Z. °10.11.1972. In tegenstelling tot wat betrokkene beweert werd er nog geen huwelijksdossier opgesteld. Ze kwamen enkel informatie inwinnen. Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw G. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als mevrouw G. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Of er nu al dan niet een huwelijksaanvraag werd ingediend en of er nu al dan niet een huwelijk was in Marokko, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij het gezinsleven als dusdanig aanvaard.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een correcte of redelijke belangenafweging van dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu verbleef de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat ze betoogt, niet legaal op het grondgebied. Hoogstens is er sprake geweest van een precair verblijf gedurende het onderzoek van de vele verblijfsaanvragen die ze achtereenvolgens indiende. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat haar reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, doch dat ze deze steeds heeft genegeerd. Het is ook duidelijk dat ze haar echtgenote van Belgische nationaliteit heeft leren kennen tijdens dit precair verblijf. Beide partners behoorden dus van meet af aan te weten dat het verblijf in het gastland precair was en dat de mogelijkheid erin bestond dat de verzoekende partij gedwongen kon worden verwijderd. Dit wordt dan ook geheel terecht opgemerkt door de verwerende partij. De verzoekende partij kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

Verder kan de verwerende partij ook worden bijgetreden waar ze stelt dat de verzoekende partij geen onoverkomelijke hinderpalen aanvoert en dat aldus nergens uit blijkt dat ze haar gezinsleven niet elders zou kunnen voortzetten. De loutere bewering dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Marokko omdat zij sedert 2000 in België verblijft, volstaat daartoe niet. Bovendien is de verzoekende partij naar eigen zeggen recent in Marokko gehuwd. Zij toont dan ook niet aan dat zij geen banden meer heeft met Marokko. Evenmin toont zij aan dat haar echtgenote haar niet zou kunnen volgen naar Marokko. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. Het handhaven van de bestreden beslissing betekent aldus niet dat de verzoekende partij gescheiden dient te leven van haar echtgenote.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat ze niet kan terugkeren omdat al haar familieleden in België verblijven, gaat ze geheel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing.

Deze motivering luidt als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene moeder G. M. en zijn Belgische broer Y.M. en zijn Nederlandse schoonzus in België verblijven. Het gegeven dat zijn moeder, zijn schoonzus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zijn moeder, broer en schoonzus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige kinderen onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De kernvraag is in wezen of er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie.

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt blijkt nergens uit de stukken van het dossier dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM en het motiveringsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU